

РЕШЕНИЕ

№ 2609

гр. София, 30.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Мария Попова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Димитров, като разглежда дело номер **162** по описа за **2011** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Държавно предприятие „Т. С. и възстановяване“ срещу решение от 11.10.2010г., постановено по н.а.х.д. № 1234 по описа за 2010г. на С районен съд, Наказателно отделение, 98-ми състав. С решението съдът е изменил наказателно постановление (НП) № 22-2201515/25.08.2009 г. издадено от директора на Д. „И. по Т.“ – С. град, с което на Държавно предприятие „Т. възстановяване“ на основание чл.416, ал.5 вр. с чл.414, ал.1 от КТ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 10 000 лв. като намалява размера на наложената имуществена санкция на 1 500 лв.

Оспорващият сочи, че в решението неправилно съдът е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения като касаторът посочва такива както при съставяне на АУАН, така и при издаване на НП. Позицията се на неправилно определяне на субекта на административно нарушение и грешката с изпускане на думата поделение при изписване на ДП „Т. С. и възстановяване“ се получава съвсем различен субект на административно нарушение, а имуществената санкция по чл.416, ал.5 вр. с чл.414, ал.1 от КТ се налага на лице в качеството му работодател съгласно § 1 от ДР на КТ. Съвсем различни били работодателите Поделение „Т. С. и възстановяване“ – С. (работодател на Ж Д) и изписаното в НП ДП „Т. С. и възстановяване“ – С.. Оказвало се

според касатора, че с НП е наложена имуществена санкция на ДП „Т. С. и възстановяване“ –С. за това, че работодателят на Ж Р Д – поделение „Т. С. и възстановяване“ – С. не е гарантирал изплащане на трудовото възнаграждение, тоест наложено е според жалбоподателя административно наказание на лице, което не е работодател на Ж Д. Неизяснената самоличност на нарушителя, посочването на друг субект като нарушител, а не действителния работодател на Ж Д водела до незаконосъобразност на НП. Същото било издадено при съществено процесуално нарушение, тъй като не е спазена разпоредбата на чл.57, ал.1, т.4 от ЗАНН. Исканото обжалвано решение да бъде изцяло отменено и вместо него да бъде постановено друго за отмяна на НП като незаконосъобразно. Пертендира разноси.

Ответникът Д. “И. по Т.” – С. град не е изразил становище по касационната жалба.

Представителят на С градска прокуратура изразява становище за отмяна решението на СРС.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна жалба, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество – касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

В обжалваното решение съдът е приел за установено, че при проверка в ДП „ТСВ“ на 17.07.2009г. на контролен орган на Д. “И. по Т.” – С. град и представени на 21. и 28.07.2009г. документи и писмени обяснения на директора на предприятието се установило, че за месеците април и май на всички работници и служители от въпросното предприятие не са изплатени никакви заплати, като директорът сочи липса на финансови средства. Контролният орган Скакалов приел, че е осъществено нарушение на чл.245, ал.1 от КТ от страна на предприятието работодател и съставил АУАН, като произволно в акта бил посочен един от работниците в предприятието Ж Д, на което престоиращо труд по трудов договор с работодателя не било гарантирано изплащането на 60 % от брутното трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата за страната за периода. Въз основа на съставения АУАН било издадено атакуваното НП, с което санкционирано дружеството работодател. Във връзка със защитната пред съда теза за неосъществяване от работодателя на нарушението, тъй като Д не изпълнявал добросъвестно трудовите си задължения и не следвал да се ползва от закрилата, са събрани доказателства относно установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарно наказание „пердупреждение за уволнение“ на Ж Д за установени нарушения на трудовата дисциплина – самоволно напускане на работното място и размяна на дежурства по график без разрешение. Тази фактическа обстановка районният съд приел за установена въз основа на събраните по делото доказателствени средства - писмените, приложени към преписката и събраните гласни – показанията на свидетелите Скакалов, Т и Й. Съдът е намерил, че при образуване и провеждане на административнонаказателно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а АУАН и НП съдържат минимално изискуемите реквизити на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Относно индивидуализирането на субекта на нарушението СРС е намерил като несъществено нарушение изпускането на думата „поделение“ при изписване на името на санкционираното лице, тъй като същото е с коректно посочен Булстат и

представляващ. Приел е, за доказано по несъмнен начин, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна вмененото му нарушение на чл.245, ал.1 от КТ като е споделил онова схващане в правната теория и практика, че нарушението на трудовата дисциплина не е основание за лишаване на работника от гарантираното му минимално възнаграждение по смисъла на чл.245, ал.1 от КТ, освен при неизпълнение на трудовите задължения до степен, че дължимото възнаграждение е спаднало под този минимум. А последното СРС намира за недоказано. По отношение определяне размера на наказанието и предвид чл.3, ал.2 вр. с ал.1 от ЗАНН връзка с измененията на размера на предвидените в чл.414, ал.1 от КТ редакцията ДВ бр.58 от 2010г., в сила от 30.07.2010г. е намерил, че наложената санкция от 10 000 лв. не е минималната, предвидена в закона. След като не са посочени отегчаващи обстоятелства или други административни нарушения, а макар и със закъснение са изплатени дължимите трудови възнаграждения, съдът е намерил, че НП следва да бъде изменено, като наложената имуществена санкция бъде намалена до минималния, предвиден в закона размер от 1500 лв.

Административен съд – С. град, Осми касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е законосъобразно и не страда от наведеното в жалбата касационно основание.

Изводите на СРС за законосъобразно образуване и провеждане на административнонаказателното производство и за установяване по безспорен начин на извършеното нарушение са правилни и се споделят изцяло от касационният съд. Безспорно е и е доказано по делото, че на посоченото в НП лице Живко Радев Добрев, към момента на проверката 17.07.-21.07.2009г. не е изплатено в съответния срок трудово възнаграждение за м. април 2009г., в посочения от чл. 245, ал. 1 от КТ гарантиран минимален размер. Правилно е заключението на съда, че реализираната по отношение на работника дисциплинарна отговорност и то както се отбелязва от настоящата инстанция за период предхождащ месеца, за който се дължи неплатеното възнаграждение, не може да обоснове отпадане на задължението на работодателя за гарантирано възнаграждение за съответния месец.

Съдът намира за неоснователно направеното с касационната жалба възражение за незаконосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на друго лице, което не е работодателят, допуснал нарушението. В случая видно от трудов договор № РД-09-226/29.05.2008г. работодател на Ж Р Д е Поделение „Т. С. и възстановяване” – С., с адрес гр.С., У.”К Б” №14, Булстат *048, представлявано от инж. Г Т В и именно при този работодател е извършена проверката на контролните органи на Д. „И. по Т.” – С.. И в АУАН и в НП наказвания субект е индивидуализиран с посочен код по БУЛСТАТ – ЕИК (*048), седалище и адрес (гр.С., У.”К Б” №14) и представляващ (инж. Г Т В), съвпадащи с данните за работодателя по посочения трудов договор, тоест идентификацията е за поделението, а не за самото юридическо лице, което е отделен работодател. Това, че наименованието на работодателя е записано в АУАН и в НП като Държавно предприятие „Т. С. и възстановяване” – С. – юридическото лице вместо Поделение „Т. С. и възстановяване” със седалище С. на Държавно предприятие „Т. С. и възстановяване”, при посочени съответни за поделението в С. код по Булстат, седалище и адрес и представляващ, както и отбелязването „-С.” накрая на изписване на наименованието, не поставят под съмнение ангажиране на административнонаказателна отговорност на поделението на държавното предприятие в С., а не на юридическото лице. Дори и в протокола за

извършена проверка от 17.07.2009г. и в констатациите на АУАН е употребено уточнението „поделение С.”. Самият жалбоподател в представеното извлечение по сметка се е индивидуализирал като ДП „Трансп. С. и възстановяване”. Изписването на поделението на държавното предприятие в НП като „Държавно предприятие „Т. С. и възстановяване” – С.”, без уточнението поделение, но пък с уточнението на седалището и доколкото индивидуализиращ белег на поделенията на юридическото лице е именно тяхното седалище, не е от значение за законосъобразността на НП, а е въпрос на стилистична непрецизност и то предвид точните наименования, дадени в Правилника за дейността и структурата на Държавното предприятие „Т. С. и възстановяване” – юридическо лице с фирмено наименование „Държавно предприятие „Т. С. и възстановяване” и (чл.2, ал.2 и чл.3) и Поделение „Т. С. и възстановяване” със седалище С. (чл.34, т.1). Индивидуализацията в НП с посочване на ЕИК, седалище и представляващ на нарушителя не поставя под каквото и да било съмнение волята на административнонаказващия орган да наложи санкцията именно на поделението като работодател, а не на юридическото лице към което е това предприятие. Не налице съществено процесуално нарушение и мотивиран и от другите си изводи в решението СРС е постановил правилен съдебен акт.

Споделя се като правилно и изменението на НП чрез намаление на размера на санкцията, мотивирано с приложение на чл.3, ал.2 от ЗАНН вр. с изменения на чл.414, ал.1 от КТ ДВ бр.58 от 2010г. и същевременно прилагане в рамките на по-благоприятния размер на санкцията правилата за определяне на наказанието по чл.27 от ЗАНН – в случая към минимума с оглед отчетените от съда липса на отегчаващи обстоятелства, други административни нарушения и отстраняване на нарушението впоследствие. .

С оглед всичко по-горе изложено, обжалваното решение на СРС е правилно и законосъобразно и не е налице наведеното касационно основание.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С. – град, Осми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.10.2010г. постановено по н.а.х.д. № 1234 по описа за 2010г. на С районен съд, Наказателно отделение, 98-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.